

New York Times Çok Satanı *Snowglobe*'un Yazarından

Var Olduğın Gün

네가있는 요일

Soyoung Park

1. BÖLÜM

Her Çarşamba Bırakılan Not

Salıyı çarşambaya bağlayan geceydi.

“Biz de yavaştan hazırlanalım.”

Yılbaşı gösterisini tutkuyla sergileyen grubun vokalisti rahatlamış bir ifadeye büründü.

“Bugün de muhteşem bir salıydı. Buradan tüm salıcı konuklarımıza ateşli ve bomba gibi bir yıl diliyorum.”

Sahnenin diğer başkahramanları gitarist, bas gitarist ve bateristin her biri ceplerinden parmak büyüklüğünde cam şişe çıkardı. Şişenin kapağını açınca ucundan ısıltılı yağın damladığı ince ve uzun damlalık görüldü.

“Yaşasın salıcılar!”

Grup üyeleri hep birlikte cam şişe kapaklarını fırlatarak haykırdılar. Ardından şişedeki yağın tamamını kendi yüzlerine boca ettiler. Kırmızı yağa bulanmış yüzleri parlak sahne ışıkları altında ıslıl ıslıl kan akıtıyormuş gibi görünmekteydi.

“Salıcı!”

“Salıcı!”

“Salıcı!”

Sahnenin aşağısını dolduran seyirciler de “salıcı” diye sloganlar atarak küçük yağ şişelerini çıkardılar. İçlerinde grup üyeleri gibi yağı yüzüne dökenler de duraksayıp ağırbaşlılıkla bileklerine sürenler de vardı.

“Haydi millet, Nakwon’da görüşürüz!” Vokalin yüzü kırmızı yağdan parlıyordu.

Tüm grup üyeleri tuttıkları nefesi bırakıp derince içlerine çektiler.

Sahne altındaki seyirciler yanlarındaki insanlarla bakışarak havayı içlerine çekti. “Yaşasın salıcılar!”

Bu heyecana ortak olamayanlarsa “salıcı”, yani salı günü insanı olmayan seyircilerdi. Haftanın herhangi bir gününe ait olmayanlar Ga, Na, Da, Ra, Ma* diye ayrılıyordu. Ayaktaki seyircilerden Han Nehri’ne en yakın olanı Ma bloğuydu. Oradakiler ışıltılı kırmızı yağdan sürmemişti.

“Şurada biri bayıldı!” Ma bloğundan bir öğrenci yanında duran kardeşinin kıyafetini çekiştirerek bağırdı.

Sahnede ilk önce vokalist yere yığıldı. Ardından domino taşları gibi sırayla bas gitarist, baterist ve gitarist patır patır düştüler.

Yüzlerine sürdükleri sıvının asıl adı *Bring yağ*ıydı, içerisinde deri tarafından emilebilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük tanecikler bulunuyordu. Bu tanecikler, güçlü bir şekilde nefes alıp verme yoluyla aktifleşip hızla beyne ulaşıyor ve beyne yerleştirilmiş “cennet” anlamına gelen *NAKWON* çipine bağlanıyordu.

“Baksana yanımızdaki de bayıldı!” Ma bloğundaki öğrenci kardeşinin kolundan tutup asıldı. Yeouido Han Nehri Parkı’nda toplanan yüzlerce salıcı aynı anda bilincini kaybedip yalpaladı. Dört bir yanı camla kapalı seyirci alanında sıkıca birbirlerine yapışık ayakta duran insanlar, aniden yere yığılıp tek bir kütle gibi çarpıştı.

Ma bloğu seyircileri o anı görebilmek için boyunlarını uzatıp başlarını sağa sola çevirdiler. Böylesine çok sayıda insanın topluca bilinçlerini kaybedip yere yıkılmaları eşsiz bir manzaraydı. Çünkü bu *Hon*, yani zihin değiştirme anıydı.

Gökyüzündeyse yüzlerce dron sürekli şekilden şekle girerek sayı oluşturunuyorlardı. 100, 99, 98, 97, 96...

* Korece alfabetik sıralama. (ç.n.)

Dronlar, 82 sayısını oluşturduğunda sahnenin soğuk zemininde yatmakta olan vokalist ağırlaşmış göz kapaklarını açtı. Eksiyeye düşen hava sıcaklığına rağmen kot pantolon ve kırmızı kısa kollu tişört giyen kadın gökyüzünü kaplayan kocaman sayıları izleyerek yavaşça ayağa kalktı. Yere düşerken çarptığı ayak bileği o arada morarıp şişmişti.

“...Yine ortalığı birbirine katmış.”Vokal, olacakları biraz olsun tahmin etmişti ama bu kadar düşüncesizliği hiç beklemediği çatık kaşlarından okunuyordu. “Bu bedeninin neresini tek ben kullanıyorsam!”

Vokalist sahnenin arkasında duran kırmızı şişme montu görünce o tarafa doğru yürümeye başladı. Aynı biçimde kendine gelen bas gitarist sordu. “Yüzüne ne oldu?”

Vokalist de bunu sormak istiyordu. “Asıl senin yüzün ne öyle, her yeri yağ...”Vokalist daha sözlerini bitirmeden yüzünü silerken eline vıcık vıcık yağ bulaştı. “Ben de bu yanık kokusu nerden geliyor diyordum.”Vokalistin yüzündeki yağ, yanık odun aromalıydı.

Sahnenin aşağısında bir anda çarşambacılar (çarşamba insanları) ile zihin değiştirenler de birer ikişer ayılıp yüzlerini sildiler.

“Ah, insan nasıl hiç düşünmeden Bring yağını yüzüne döker?”

“Madem böyle yapacaksın cebine bir peçete koy bari!”

“Bu salıcıları da bir araya toplamamak lazım. Birlikteyken hepsinin kafasından birer tahta eksiliyor.”

Hiçbir güne ait olmayanların bulunduğu Ma bloğundan seyirciler cam duvarın ardından çarşambacıları izlemeye odaklanmışlardı. “Şurada biri bayıldı.” diye bağırان öğrenci ve kardeşi de ulu orta karşı taraftaki çarşambacıyı seyrediyordu.

İki kardeşin bakışlarını üzerinde hisseden Hyeon Ullim’se tam o sırada neden yılbaşı partisinde gözlerini açtığını anlamaya çalışıyordu. Kendini delercesine süzen öğrenciyle göz göze gelince önce Ullim söz açtı. “Ne bakıyorsun?” Bir selamdan çok meydan okumaya benziyordu.

Öğrenci, Ullim'in hoşnutsuz ifadesini görünce hafiften gülerek sesini yükseltti. "7'lilerin zihin değiştirdiğini ilk kez gözlerimizle görünce ilginç mi?"

Öğrencinin yanındaki kardeşi de katıldığını belli edercesine kafasını salladı. Ullim başını yana yatırarak karşılık verdi.

"İlginç mi? Ben burada sizin gözünü mü şenlendiriyorum?"

Artık gerçekten meydan okumaya varan Ullim'in tavırlarına şaşırان öğrenci, gökyüzünde yükselen 57'ye göz ucuyla bakıp dalga geçercesine abartarak güldü. "Hayır, yani yanımızda duruyordun baktık. Bakmak yasak mı?"

Ullim, lüks deri eldivenli işaret parmağıyla öğrenciyle aralarında duran cam duvara sertçe bastırdı. "Sen galiba buna güvenip de kaşınıyorsun herhâlde ama ben anasınıfı öğrencilerine bile küçükmüş diye göz yummam."

Abisinin galip gelmesini uman kardeşinin bakışlarını görmezden gelen öğrenci, tek başına konuşuyormuş gibi sesli şekilde mırıldandı. "Bunun da... yaşı büyümüş ama akli büyümemiş."

Ullim'in tek kaşı havaya kalktı. "Sen küçüksün diye senin seviyene inip terbiye öğretmeye çalışıyorum. Yolda giderken düşüp yuvarlansan ve insanlar keyifle seni izlese hoşuna gider miydi? Biz de insanız. Zihin değiştirirken bilincimizin bile yerinde olmadığı en zayıf anımızı keyifle izlemeniz iğrenç ve rahatsız edici."

"7'li" sisteme ait bu ezik yetiştikenden dırdır dinlemek yalnızca "365'li" aile çocuklarının gidebildiği ünlü bir özel liseye giden öğrencinin keyfini kaçırmıştı. Ancak kendini savunacak bir söz aklına gelmeyince sadece yumruğunu sıkıp sıkıp bıraktı.

Ullim içindekileri dökünce rahatlamış bir yüzle, kalın kadife kumaşlı ceketini yoklayıp telefonunu aradı. "Görüyorum ki sen de yakında on yedi olacaksın, başına geldiğinde anlarsın."

Altta kalacakmış gibi görünen öğrencinin dudakları hafiften yukarı kıvrıldı. Kendinden emin bir suratla Ullim'e dik dik baktı. "Ben on yedime basınca 7'li sistem gibi şeylerle uğraşmayacağım."

Neredeyse herkesin yedişerli hâlde *body-mate* denilen beden-daşlarıyla tek bedeni haftanın günlerine göre paylaştığı 7'li beden

sisteminin uygulandığı bir çağda yaşıyorlardı. Buna rağmen hâlâ 7’li sisteme dâhil olmayan bazı kesimler bulunuyordu.

Şu an Yeouido Han Nehri Parkı’nda hazır bekleyen sağlık ekipleri gibi toplum için gerekli birtakım uzman meslek sahipleri,

On yedi yaş altı çocuklar,

Hamileler,

Otuz altı aydan küçük çocuğun bakımıyla yükümlü ebeveynler,

Ve

“Çevre vergisi”ni ödeyerek yaşayabilecek kadar maddi güce sahip olanlar.

Küstahça Ullim’in karşısında duran bu öğrenci, kendisinin bu en son kısma dâhil olduğunu öne sürmekteydi.

Öğrenci en başından beri bu tartışmanın kendi zaferiyle bitmesinin kaçınılmaz olduğunu geç de olsa anladı. Müdürlerinin verdiği öğütte de sık sık geçmiyor muydu? 7’li sistem kendi bedenlerine bile sahip olmayacak kadar parasız kimseler içindi. 7’li sisteme dâhil olmadan, paylaşılan beden yerine kendi öz bedenlerinde yaşayabilen “365’li” lerse topluma yön veren sınıf olmaktan gurur duymalı ve bunun sorumluluğunu hissetmeliydi.

Öğrenciye göre, karşısında dış bileyen bu kadın yalnızca 365’li-lere karşı duyduğu aşağılık kompleksi ve mağlubiyet hissine yenik düştüğü için tartışma çıkarmış olsa gerekti. Haftada bir gün gerçek dünyada bedenle yaşayıp kalan altı gün boyunca sanal alemdeki “Nakwon”da yaşamanın pek de kötü yanı olmamasına rağmen 7’li sistemliler 365’lilere hem imreniyor hem de onlara hoş gözle bakmıyorlardı. Çünkü kendilerinde olmayan özgürce dolaşabilme hakkı 365’lilerin elindeydi.

Öğrenci, göğsünü kabartarak kollarını kavuşturdu. Tabii, karşında 365’li birini görünce imrenmişsindir, der gibi bir hâli vardı.

Ullim yine dudaklarını büzdü. Bu veletin burnunu dümdüz etme fikrine bayıldığını çaktırmaya çalışıyor gibiydi.

“Ya, liseden mezun olunca 7’li sisteme geçmeyeceksin, öyle mi? Ailen zengin demek. Senin çevre vergini bile ödeyebilecek kadar hem de.”

Ullim para derdi olmayanların yeni yılı nasıl karşıladıklarını çok iyi biliyordu.

“Ama ailen o kadar zengin olsaydı yılbaşı ve havai fişek gösterisini bu soğuk yerde tir tir titreyerek izlemek yerine, şurada Han Nehri manzaralı bir apartmandan huzurla seyrederdiniz. Ya da ne bileyim, şu otellerden birinde şampanya patlatıyor olurdunuz. Haksız mıyım?”

Öğrencinin göz bebeklerinin titreşmesi Ullim’in gözünden kaçmadı.

“Muhtemelen ailen sana bu kadarını anlatmamıştır ama gelir vergisi ödeyeyim, çevre vergisi ödeyeyim derken sizi büyüten anne babanın beli bükülmüştür. Yine de size olan sevgilerinden sizi yetiştirme yurduna vermeyip sonuna kadar kendileri bakmak istedikleri için 365’li yaşamı seçmişlerdir. Yoksa sen, senin çevre vergini de ailenin ödemesini beklemiyorsun değil mi?”

Öğrenci son anda kardeşinin kulaklarını iki eliyle kapattı ama kardeşi dehşet dolu sözler duymuş bir ifadeyle avazı çıktığı kadar bağırarak annesini çağırırdı.

O sırada gökyüzündeki sayı 10 oldu. Yeouido Han Nehri Parkı’nda toplananların sesi tek bir ağız oldu. “On!”

Ardından dokuz ve sekiz!” diye haykıran seslere, insanların coşkulu atmosferi karıştı, diyalog kurmak imkânsız hâle geldi. Öğrenci, hışımla kalabalığı yararak kardeşiyle birlikte gözden kayboldu. Arkada görünen Namsan Kulesi’nin kolonunu sarmalayan ekranda beliren kamp ateşi alev alev yandı.

Artık dünya yeni yılın ilk gününü karşılamak üzereydi.

“Üç... iki... bir!”

Binlerce havai fişek göğü delercesine çıkardığı gürültüyle birlikte havaya uçtu. Hemen ardından Yeouido Han Nehri Parkı’ndan da

görünen yüksek binaların dış cephesi salıyı simgeleyen* ateş yerine çarşambayı simgeleyen su resmiyle değişti.

Devasa şöminenin kaybolduğu 63 Building duvarındaki ekranda beyaz karlar yağmaya başladı. Namsam Kulesi'nin kolonunda sevinli bir kardan adam, ağaç dallarından oluşan iki kolunu sallayarak yeni yılı kutluyordu. Uzaklardan görünen World Tower'ı kaplayan ekrandaysa mavi kar taneleri süzülmekteydi.

Mapo Köprüsü de lacivert ve mavi renklerle değişerek alacalı ışıla yeni bir görüntüye büründü, Wonhyo Köprüsü ise denizin yeşilimtırak mavisine dönüştü. Meşale gibi yanarak Yeouido Han Nehri Parkı'nı aydınlatan sokak lambalarının ortasında uçuşan altıgen kar kristalleri beyaz ışığın altında parlıyordu.

Salının kızılılığına bürünen şehir çarşambanın maviliğiyle bezenirken göz kamaştırıcı havai fişek gösterisi de gökyüzünü renklendirdi.

Gecenin karanlık göğünden parlıtlı mavi kar taneleri düşerken, insanlar kollarını yukarı uzatarak sevinç çılgınlıkları attılar.

"Vay canına, bunu hemen çekip bizimkilere göstermeliyim." Eldivenlerini çıkarıp kıyafetindeki cepleri tek tek karıştırarak telefonunu arayan Ullim, not şeklinde katlanmış bir fiş buldu. Fişi açınca alışveriş makbuzunun arka tarafını kaplayan küçük ve yuvarlak hatlı el yazısını gördü.

Kang Jina'nın bıraktığı notu okuyan Ullim'in gözleri kısıldı.

Hyeon Ullim,
Mutlu yıllar.
Ben birazdan Yeouido'ya gidip
Orada zihin değiştireceğim.
Yeni yıl fişeklerinin tadını çıkar.

8 Ocak'taki doğum günün de
çarşambaya denk geliyormuş.
Bu yıl şanslısın galiba.

* Korecede pazartesi "ay", salı "ateş", çarşamba "su", perşembe "ağaç", cuma "altın", cumartesi "toprak", pazar ise "güneş" günü anlamına gelir. (ç.n.)

Senin için hiç unutamayacağın
bir hediye hazırlayacağım.
Hediyemi aldığımda yüzünde oluşacak
ifadeyi görebilseydim keşke.
Neyse, bekle ve gör!

Salı bedendaşın,
Jina

Yeni yıl atmosferiyle göz alıcı şekilde süslenmiş Yeouido Han Nehri Parkı'nda salıları sahne alan en ünlü müzik grubu "Tuesday Tune"nın konserine katılmak çoğu salıcı için gerçek hayatta 31 Aralık'ın tadını çıkarabilecekleri en iyi seçenekten biri olmasına rağmen, Kang Jina için değildi. İstese yirmi ikinci doğum günü partisine bu grubu şarkı söylemeleri için davet edebilecek Kang Jina; birazcık ayakta dursa ayaklarına kara sular indiğini söyler, Gelato dükkânında sipariş için sıraya girmez, bedeni uymayan kışlık kabanı değiştirmeye bile sızlanır ve pahalı kabanı öylece dolabının bir köşesine fırlatıp atardı. Ullim, onun gibi birinin kışın soğukunda ayakta bekleyip kendisiyle zihin değiştirmesine anlam verememişti. Jina'ysa tüm bunları ona yılbaşı havai fişeklerini göstermek için yaptığını söylüyordu.

Güm, güm, güm, güm güm güm diye ihtişamlı patlayan havai fişekleri öylece seyre dalan Ullim kaşlarını çatı.

Kang Jina bana iyilik mi yapıyor?

Neden?

Delirdi mi?

Kafasından kurşun mu yedi?

Yoksa ölümcül bir hastalığa mı yakalan.... yok yok bu olamaz.

Kang Jina ve Ullim aynı bedeni paylaşırlarken Kang Jina ölümcül hastalığa yakalanmış olamazdı. Bu bedenin bağışıklık sistemi güçlü olduğundan gribe bile kolay kolay yakalanmıyordu.

Ullim hiç düşünmeden Kang Jina'nın bıraktığı notun arkasına baktı. Fişte birkaç saat önce alışveriş merkezinden tüylü bot, atkı ve eldiven satın alındığı yazıyordu. Ayaklarına baktığında dizleri-

nin altına kadar uzanan tüylü bot giydiğini gördü. *Az biraz tüyü var diye pek de pahalıymış.* Kendi kendine mırıldanan Ullim, bir an Kang Jina'nın ne kadar çok para harcayabildiğini düşündü ve onun zahmete girip sabahtan beri bu yerde sıra beklemediğine kanaat getirdi. Gün boyu kendisine yer tutabilecek günlük bir çalışanı her zaman bulabilirdi, eğer bildiği Kang Jina'ysa öyle yapardı.

Tüm bunları düşünen Ullim'in şüpheleri biraz olsun azalmış gibiydi. Kang Jina, yeni yıl gösterisini yakından görebilme şansını alt tarafı parayla satın alıp da Ullim'e sıraya girip beklemiş gibi yapıyordu, zaten o böyle şeyleri hep yapardı.

İçki fıçısına düşmüş gibi alkol aldığında veya en olmayacak yerlerde zihin değiştirdiğinde Kang Jina Ullim'e verdiği zararı her zaman parayla telafi etmeye çalışırdı. "House"a gitmeden kendi evinde rahatça uyumasını söyleyip kapı şifresini bildirir ya da Ullim'in adıyla lüks bir restoranda ön ödemeli rezervasyon ayarlardı. Tabii ki Ullim'in bu jestleri bir kez bile kendi isteğiyle kabul etmişliği yoktu.

Ullim notu tekrar okudu.

8 Ocak'taki doğum günün de
çarşambaya denk geliyormuş.
Bu yıl şanslısın galiba.
Senin için hiç unutamayacağın
bir hediye hazırlayacağım.

"O niye bana hediye hazırlasın ki? Biz o kadar samimi miyiz?"

Ullim, Kang Jina'nın notunu buruşturup cebine attı.

Havai fişekler patlamaları durmaksızın devam ediyordu. Ullim ceketinin iç cebindeki telefonu bulup çıkardı. Siyah kilit ekranına kullanıcı adını ve şifresini girip parmak izi tuşuna sağ başparmağını bastırınca kendisine ait kilit ekranı çıktı. Duvar kâğıdı on dört yaşındayken anne ve babasıyla birlikte çektiardıkları fotoğrafı. Her çarşamba annesinin stand-up gösterisini sergilediği küçük sahne-
de, üçü yanak yanağa vermiş kocaman gülümsüyorlardı. Tuş kilidi açılınca sık kullandığı uygulama ekranda belirdi.

Ullim tam da telefonun kamerasını açacağı sırada Kim Dal'dan arama geldi.

— Neredesin? Orası niye bu kadar gürültülü?

“Şimdi Yeouido Han Nehri Parkı'ndayım! Havai fişekleri seyrediyorum!” Ullim tek kulağını kapatarak yüksek sesle konuştu.

— Ne? Orada ne yapıyorsun?

“Kang Jina burada zihin değiştirmiş.”

— İşe bak. Onun gibisi sırf yılbaşı diye pahalı ve iyi bir mekânda partilerdi.

“Ayrıntıları sonra konuşuruz, kapatıyorum şimdi. Havai fişekler çok güzel, fotoğrafını çekip atarım.”

— Kalsın. Hemen gelmeye bak. R otobüsü*nde buluşalım.

“Anlaşıldı, gösteriyi biraz daha seyredip gelirim.”

— Yahu, lafı neresinden anlıyorsun? Hemen gel dedim ya.”

Sevecenliği beş gram etmeyen Kim Dal bugün daha bir tersti.

“Bir şeyin mi var?”

— Evet, çok fena.

Ullim akli duygularından ağır basan Kim Dal'ın anlayacağı şekilde soruyu değiştirdi.

“1 Ocak'ın tekrar çarşambaya denk gelmesi için altı yıl daha beklemem gerekecek. Bu gösteriyi kaçırmama değecek kadar önemli bir şey mi?”

— Hı hı.

Böyle diyeceğini tahmin etmişti Ullim. Yönünü değiştirip çıkış yolunu aradı. Baktığı her yer sıkış sıkış insanla doluydu.

“Hasta ya da kaza geçirmiş değilsindir umarım.”

Yanıt gelmedi.

“Alo? Hey, Kim Dal, sesim geliyor mu?” Ullim telefonu kulağından çekip arama sonlandı mı diye kontrol etti.

Telefonun şebeke sinyalleri tamamen gitmişti. Etrafında telefonla konuşan insanlar da sürekli “Alo?” diye tekrarlıyordu.

* *Rapid bus*. Kore'de başkentin civar şehirleri arasında hızlı ulaşım sağlayan kırmızı renk otobüslerdir. (ç.n.)

Ullim önünü kapatan insanların arasına iki kolunu sokarak tüm gücüyle geçebileceği bir boşluk oluşturmaya çalıştı. “Affedersiniz, geçebilir miyim?”

Gösteriye dalıp bulundukları yere kök salan kalabalığı güçlükle yararak ilerledi. Herkes birbirine yapışmış olsa da şişme montların kapladığı alan kadar bir yer kalıyordu, Ullim o aradan kayarcasına ilerledi (sürtünmeden oluşan elektriklenme de cabasıydı). Hızla etkinlik alanından uzaklaşırken insan yoğunluğu azaldığı için hafiften koşar gibi yürüyebiliyordu. Çok geçmeden Mapo Köprüsü’nün girişine ulaştı.

Mapo Köprüsü’ndeki yaya yoluna uzunlamasına sıralanan kalabalığı yararak ilerleyen Ullim yeniden Kim Dal’ı aradı. Artık sinyal çekiyordu ama Kim Dal telefonu açmıyordu.

Güm, güm güm. Havai fişek gösterisi sona ermek üzereydi. Göz alıcı finali kaçırmak istemeyen insanları geride bırakan Ullim, Mapo Köprüsü’nün ortasına kadar geldi. “Dungdung Adası İskeleyi” diye yazan led ışıklı büyük tabelada Mapo Köprüsü’ne yaklaşmakta olan Dungdung Adaları’na ait anlık konum ve saat bilgileri gösteriliyordu.

Kiralama Merkezi, Çok Yakında (Kalabalık)

Ullim led tabelanın yanındaki merdiveni takip ederek aşağı indi. Havai fişeklerin yansıdığı rengarenk ışıklarla, Han Nehri’nin parlayan yüzeyinin birleştiği bir noktada otobüs durağına benzeyen bir iskele vardı. Ullim’in arkasından merdivenden inenler telefonlarını çıkarıp gösteriyi çektiler.

“Vay, asıl şimdi şahane oldu.” Tam pişmiş yumurta sarısına benzeyen yuvarlak kafalı biri konuştu. Ayak bileklerine kadar uzanan beyaz şişme mont giyense yanındakine dudak büktü. “Geçen yıl Nakwon’da izlediğim yılbaşı gezegen şovunun yanında sönük kaldı bence.”

“O zaman niye çekiyorsun?”

“Yine de birlikte seyrettiğimiz ilk havai fişek gösterisi bu.”

“Haklısın. O yüzden daha bir güzel.”Yumurta sarısı kafalı, beyaz şişme montlunun omzuna sevecenlikle yaslandı.

Sahanda pişmiş yumurta gibi sevimliler, diye aklından geçiren Ullim sessizce güldü. İkilinin bir süredir kendi çevresinde dolanıp peruk ve kıyafet değiştirdiklerini fark edememişti.

Az sonra iskeleye bir Dungdung Adası yaklaştı. Dungdung Adaları envaiçeşitte yapay ada şeklinde yapılmış ulaşım araçları olup Han Nehri’ni takip ederek yol alırlardı.

Neon ışıklarla “Kiralama Merkezi” yazan Dungdung Adası mavi ışıklandırmalı kubbesini aydınlatarak Mapo Köprüsü İstasyonu’nda durdu. Kiralama merkezi bulunan Dungdung Adası’nın iniş kapışı açılınca on beş kadar kişi dışarı akın etti. Ullim, giriş kapısındaki ödeme cihazına telefonunu yaklaştırdı. Anında hesabından binış ücreti kesildiğini gösteren yeşil ışık yandı. Ullim, döner kapıyı itip içeriye girdi.

Girişle bağlanan uzun koridor boyunca kiralık eşya otomatları diziliydi. Telefon, ayakkabı, üst giyim, alt giyim, iç çamaşırı, ceket, çanta, aksesuar, çorap, gözlük otomatı gibi otomatlardan koridorun sağında ve solunda olmak üzere her birinden birer adet bulunuyordu.

Elindeki telefonun şarjının yüzde altıya düştüğünü görünce kilit ekranının yukarısında bulunan çıkış işaretine dokundu. “Çıkmak istiyor musunuz?” diye açılan penceredeki “Evet” tuşuna başparmağıyla sertçe bastı. On dört yaşındaki Ullim’in anne ve babasıyla birlikte neşeyle gülümsediği fotoğrafın kaybolduğu kilit ekranında tekrar siyah arka plan üzerinde tarih ve saat göründü.

Yumurta sarısı kafalı kişi, soldaki telefon otomatını işgal ettiği için; Ullim, diğer taraftakine geçti. Otomatın yan tarafında bulunan çekmecenin kolunu asılarak kullandığı telefonu metal çekmeceye yerleştirip kapattı. Otomatın ekranındaki “İade et” tuşuna basınca Ullim’in koyduğu telefonun resmi belirdi. Ullim “Devam et”e bastı. Telefonun çekmecedan düşüp iade bölmesine girdiğini işitti.

Başka bir telefon kiralamak ister misiniz?

Ullim otomatın tuşuna devamlı basıp sayfa değiştirerek saatlik ücreti en hesaplıya gelen modeli seçti. Ödeme ekranına banka hesap şifresini girerek sağ işaret parmağını okuttu. Ardından “ürünün çıktığı yer” diye yazan plastik kapaklı yere pat diye bir telefon yuvarlandı.

Ullim şarjı tamamen dolu yeni telefonu açıp iç çamaşırını otomatına doğru ilerledi. Bedenini seçip sıradan ucuz bir külot tercih etti.

Ödeme işleminiz tamamlanmıştır.

Şeffaf plastik poşetteki külotu alan Ullim, boş bir giyinme kabinine girdi. Üzerindeki parçaları tek tek çıkararak kıyafetlerin etiketlerini kontrol etti. Deri eldiven ve tüylü bottan başlayarak atkı, kalın kadife ceket, boyunlu kazak, sıcak tutan kot pantolon, yumuşak içlik ve iç çamaşırını takımına varasıya dek hiçbirinde kiralık olduğunu gösteren “RENT” damgalı etiket yoktu. Ceket burnunu değdirip koklayınca kiralık eşyaların deterjan kokusuna benzemeyen yeni kıyafet kokusu geldi.

“Parası çok tabii.” Ullim otomattan kiraladığı külotu giyerek kendi kendine mırıldandı. “İyi oldu, giyerim böyle.”

Beş yıldır salı bedendaşı olan Kang Jina ile aynı bedeni kullanmanın belki de tek iyi yanı Kang Jina’nın mümkünse bizzat satın aldığı kıyafetleri giymesiydi. İlk başlarda Kang Jina’ya ait kıyafetlerle dolaşmaktan çekinip gereksiz yere rahatsızlık duymuştu ama “Sayesinde kıyafet kirası cebinde kalır. Zaten bir tek çarşamba günü giyiyorsun. Duygusala bağlamadan yararlanmaya bak,” diyen Kim Dal’ın sözlerine hak vermeye başladıktan sonra imkânı varsa öylece giyip dolaştı. Elbette Kang Jina, Ullim’in damarına basmadığı takdirde.

Ceketine kadar kıyafetleri tekrar üzerine geçiren Ullim iç çamaşırını yani, Kang Jina’nın para verip aldığı külotu plastik poşete sararak iç çamaşırını otomatına bıraktı.

Ullim'in bu şekilde kiralama merkezindeki otomata **attığı** Kang Jina'nın ilk eşyası bir karış uzunluğunda yüksek topuklu deri bottu. Kang Jina o botları giyip artık ne kadar coşkuyla dans ettiyse kulüp tuvaletinde bedenini teslim alan Ullim ayakta durmakta bile zorlanıyordu. Bu yüzden kulüp girişine monte edilmiş ayakkabı otomatının iade bölmesine botları tikiştirip en ucuz terliği kiraladı. Çok geçmeden bunu öğrenen Kang Jina yedi bedendaşın iletişim kurabileceği tek mesajlaşma uygulaması "Seven Mates"te Ullim'i ifşa ederek savaş başlattı. Sen benim doğum günü hediyemi nasıl atarsın? O sınırlı üretim ayakkabıyı, bir aylık kazancını versen bile alamazsın, diyerek aynısını satın al gel diye tutturup uzun uzun öfkesini kustu. Sadece mesajlaşılan bir ortam olmasına rağmen Kang Jina'nın öfkesi gözlerinin önünde canlandı. O olayla alakası olmayan diğer beş bedendaş "görüldü" atarak sessizce olayın gidişatını izlediler. Yarı zamanlı işini bitirip mesajı geç okuyan Ullim, Kang Jina'nın gönderdiği mesajın tam yarısı kadar uzunlukta bir cevap gönderdi.

Ne yapayım? O kadar değerli bir eşyansa gidip evine bıraktıktan sonra zihnin değiştiyse. Bundan sonra eşyalanna kendin sahip çık. Beni yorar ve sinirlendirirsen alır hepsini atarım. O sınırlı sayıda üretilen botunu geri almak istiyorsan, git çamaşır yıkama fabrikasında kendin ara.

Kang Jina yazılanlara cevap vermedi. Bunun yerine açıkça daha da burnunun dikine gitti. Bu olaydan sonra Ullim, çarşambaları gözünü her açtığında kendini aklına gelmeyecek yerlerde buldu. Hiç tanımadığı adamlarla aynı içki masasında, yağmurdan ıslanmış sokakta (yere uzanmış hâlde gözlerini açarak), Japonya Osaka Havaalanı'nda giden uçuşlar kapısının önünde (daha uçağa binmeye üç saat varken), Gyeongju şehrinde hiç boş odası bulunmayan bir pansiyon girişinde, Jirisan Dağı çarşısındaki kulübede, yağmurun sicim gibi yağdığı günde taksi bile geçmeyen bir köydeki terkedilmiş evde, kulüp tuvaletinde, barda, pisliğe bulanmış bankın üzerinde... Bunların yarısında zil zurna sarhoştı ve Ullim birkaç kez gözünü açıp kapattığında çoktan çarşamba yarılamış olurdu. Hepsi Kang Jina'nın içip içip tam yatmadan önce zihin değiştirmesi yüzündendi.

Yine de Ullim boyun eğmedi. Kang Jina, şahsi mala zarar verme suçundan dava açmakla gözdağı verse de damarına basıldığı an Kang Jina'nın eşyalarını tekrar tekrar attı. Bir sürü lüks marka çanta ve çantaların içindeki eşyalarla birlikte – tam bu sıralarda Kang Jina her hafta cebine bıraktığı notta bu kadar kıymetli bir parçayı da atmazsın umarım gibi şeyler yazmasına rağmen, öyle olsun ya da olmasın – Ullim hepsini kiralama otomatına bıraktı.

Hiç pişmanlık ya da rahatsızlık duymadı mı? Hem de hiç. Tek bir vücuda bile tamamen sahip olmanın lüks olduğu bir çağda Kang Jina'nın aşırı fazla kişisel eşyası vardı. Bu onun karmasıydı. Ullim kiralama merkezine ait olmayan bir ürünü iade bölmesine yerleştirdi diye hiçbir zaman sorun çıkmadı. Niye çıksın ki? Kiralama merkezindekiler, hiç teslim etmedikleri altın değerinde bir ürünü oturdukları yerden kazanmış oluyorlardı.

Sonunda Kang Jina satın alarak giyip kuşandığı eşyaların bütçesini ufaktan kısmaya başlayınca, Ullim'e ayak uydurmak zorunda olmak zoruna gitmiş olsa gerek ki – ya da artık Ullim'e teslim olduğu gerçeğine öfkelenmiş de olabilir – bir gün bedenini alan Ullim gözlerini açar açmaz okuyabileceği şekilde ağzına not tutuşturulmuş hâlde zihin değiştirdi. Ullim pembe dudak parlaticısının izi çıkan beyaz kâğıdı ağzından tüh, diye tükürdü.

Ben kimin yüzünden 7'li sisteme geçtim sanki!
Bana hiç mi özür borçlu değilsin? Sen olmasaydın
hâlâ kendi bedenimle tüm haftayı yaşıyor olacaktım.
Benim hayatımı sen mahvettin.
Azıcık içtim diye, gezmeye çıkıp
düşünmeden sana bedeni teslim ettim diye
hakkının yendiğini mi düşünüyorsun?
Hyeon Ullim, burada hakkı yenen sen misin, ben mi?

Ullim, kâğıdı buruşturduğu eliyle parlaticıdan yapış yapış olan dudaklarını bastırarak sildi. Gözlerinin önünde beliren nefesi kesilmiş on altı yaşındaki Kang Jina'nın hâlini zihninden silmeye çalışır gibi.